No. 32. ANUL V. 12 Maiŭ 1902.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Leĭ 5 | Abonamentul în străin. pe an Leĭ 8
» » » 6 lunĭ » 3 | Un numĕr. . . . . 15 banĭ

Pentru anunciurĭ 1 leŭ linia. Mica publicitate 5 banĭ cuvîntul

Manuscriptele nepublicate se ard.

Redacția şi Administrația Str. Mântulésa No. 9, Bucurescĭ.

Eforia Spitalelor Civile din Bucuresci.

PUBLICAŢIUNE

In ḑilele de 27, 28, 29 **Maiŭ 1902**, orele 3 p. m. se va ţine licitaţiune publică cu oferte închise la Eforie pentru arendarea moşiilor pe un noŭ period de 10 şi 15 anĭ, iar în ḑilele de **30** şi **31 Maiŭ 1902**, orele 3 p. m., sev a ţine la Eforie licitaţie publică orală pentru moşiile pentru care nu s'aŭ presentat concurenţĭ cu oferte închise, în ḑilele de 27, 28 şi 29 Maiŭ 1902.

1. **In ḑiua de 27 Maiŭ. Judeţul Argeş.**— Balomireasca Marianca, comuna Teiul, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 900.

2. Ciupagu cu trupurile, comuna Humele, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 2.700.

3. Livedea din Vâlsanĭ, comuna Urluescĭ Băbenĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 20.

4. Muntele Clăbucetu Buştenĭ, comuna Sălătrucu, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 70.

5. Clociţĭ, comuna Vadu Sorescĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 500.

6. **Judeţul Buzĕŭ.**—Şopârliga Brebu şi Şopârliga Găisenĭ, comuna Gherăsenĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 7.500.

7. **Judeţul Gorj.** — Muntele Tigvele, comuna Novacĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 250.

8. **In ḑiua de 28 Maiŭ. Judeţul Muscel.** Muntele Clăbucetu, comuna Nucşóra, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 450.

9. **Judeţul Prahova.**—Piscul Leurḑeĭ, comuna Brebu, cu începere de al 23 Aprilie 1902, garanţie provisorie leĭ 1.000.

10. Vatra schituluĭ Poiana, comuna Poiana, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 800.

11. Podul Cheeĭ, comuna Brebu, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 150.

12. Slănicul şi Verbilăŭ, comuna Slănic, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 1.600.

13. Muntele Coţofana, comuna Sinaia, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 500.

14. Muntele Pleşuva Mare, comuna Comarnic, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 400.

15. Ploesciorĭ, comuna Ploesciorĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 1.500.

16. Urlaţĭ, Fântânelele, Via Bobuluĭ şi Fântânelele Găisenĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 1.300.

17. Un teren de pe moşia Poiana, comuna Poiana, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 50.

18. **In ḑiua de 29 Maiŭ.** — Petricica Pâraele şi Cazacu, comuna Brebu, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 500.

19. Vatra schituluĭ Brebu, comuna Brebu, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 3.000.

20. **Judeţul R.-Sărat.** — Bordeasca, comuna Bordescĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 300.

21. **Judeţul Romanaţĭ.** — Cârloganĭ, comuna Cârloganĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 500.

22. Horezul, comuna Gropşanĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 1.000.

23. **Judeţul Vâlcea.**—Muntele parte din Murgaş şi Dan, comuna Robescĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 20.

24. Muntele Mândra, Stănişóra, comuna Robescĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 50.

25. **Judeţul Vlaşca.**—Bădeniĭ Zădăriciu, comuna Zădăriciu, cu începere de la 23 Aprilie 1902, garanţie leĭ 800.

26. Resmirescĭ Berislăvescĭ şi Resmirescĭĭ Panteleimon, comuna Trestenicu de Sus, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanţie provisorie leĭ 10.000. Condiţiunile speciale, precum şi orĭ-ce alte informaţiunĭ, se pot luà la serviciul Bunurilor Eforieĭ în ḑilele şi orele de lucru.

Licitaţia se va ţine conform art. 68 — 79 din legea compt. publice.

CÂNTEC OSTĂŞESC

Caiĭ sar şi frîu-şĭ muşcă
Jos prin văĭ e fum de puşcă,
Corbĭ s'arată croncănind.
Staŭ de-atac duşmaniĭ gata —
Uĭte-o 'n sbor întunecata
Mórte-acum spre noĭ venind.

Scim cu toţiĭ ce ne-aştéptă!
Sus spre Domnul mâna dréptă
Rădicaţi-o toţĭ, jurând!
Pentru sfînta nóstră lege,
Pentru neam şi pentru Rege
Toţĭ c'o inimă şi-un gând!

Nu mi te mâhnì, copile,
Cine are 'n luptă ḑile,
Nu s'atinge plumb de el.
Orĭ aicĭ, orĭ de-altă dată,
Mórtea nouă tot ni-e dată,
Fie-căruia 'ntr'un fel.

Glas de trîmbiţă rĕsună
Şi colónele s'adună,
Fi-ţĭ cu inimă, copiĭ!
Nu e rece glas de-aramă,
Ci e jalnic plâns de mamă,
Plânsul sfinteĭ Româniĭ!

Tu ne veḑì din cer, Părinte,
Fie-ţĭ şi de noĭ aminte
Că suntem şi noĭ aĭ Tĕĭ!
Fie-ĭ blestemat mormîntul
Cuĭ îşĭ calcă jurămîntul,
Şi-am jurat pe cer, flăcăĭ!

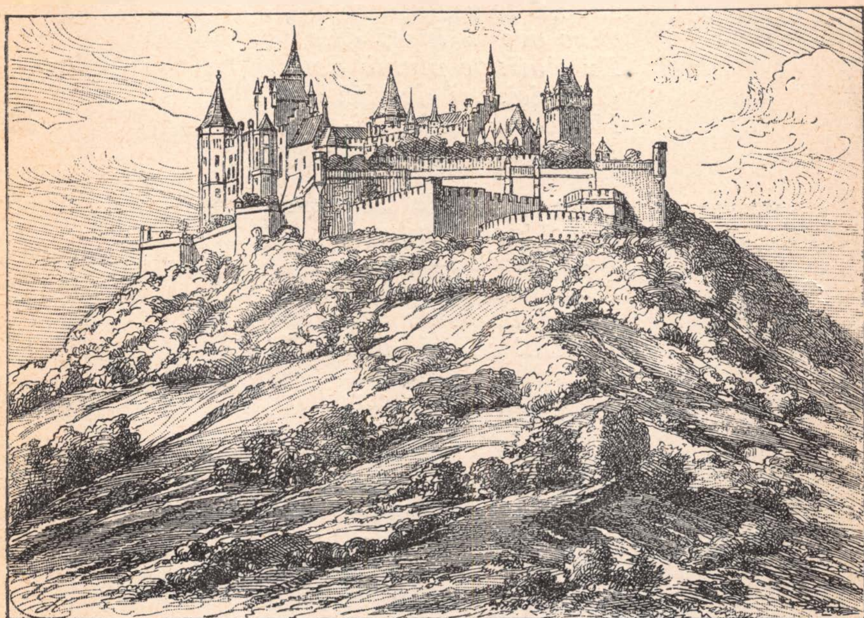
Lasă tobele să bată!
Căpitane, du-ne-odată
Unde-ĭ foc şi unde-ĭ fum.
Ştégu 'n vînt! Trăiască ţara!
Vesel sune-acum fanfara,
Dumneḑeŭ cu noĭ de-acum!

G. Coşbuc.

De la Sigmaringen la Bucurescĭ.

Pe podul unuĭ vapor, ale căruĭ roţĭ scormoniaŭ vesele apa Dunăriĭ, o mulţime de ómenĭ, de tóte némurile și de tóte clasele, ședeaŭ îndeșițĭ într'un amestec cu toţiĭ. Eraŭ Rusaliile, după calendarul noŭ, și multă lume luase vaporul ca să facă o plimbare pe Dunăre. Mulţĭ dintre călĕtorĭ eraŭ de aceştia; alţiĭ eraŭ negustorĭ și călĕtoriaŭ în trebile lor comerciale. Erà un amestec de limbĭ, vioiŭ și nesfîrşit. Ḑiua erà frumósă, și călĕtoriĭ bine dispușĭ, și toțĭ vorbiaŭ, maĭ ales politică, pentru că tocmaĭ isbucniseră duşmăniile între Austro-Ungaria și Prusia, și acum, în faţa răsboiuluĭ ce aveà să se pornéscă, umblaŭ fel de fel de svonurĭ, cum umblă de obiceiŭ la prilejurĭ de acestea. Pe partea unde eraŭ călĕtoriĭ de clasa a doua, n'aĭ fi găsit pentru nu știŭ cât un loc liber, așà erà de îndesuială; representanţiĭ póte a doua-spre-

Castelul Sigmaringen.

ḑece soiurĭ de némurĭ și-aŭ dat aicĭ întâlnire și s'aŭ îngrămădit printre pachete și cufere, care cum puté și cum da Dumneḑeŭ. Un taraf de lăutarĭ, cocoţaţĭ pe lăḑĭ, cântaŭ în ruperea arcușuluĭ; Românĭ, Sêrbĭ, Bulgarĭ, se munceaŭ să se înțelégă la vorbă; câțĭ-và Ungurĭ negustorĭ de vite, rotunḑĭ ca butóele, îșĭ poves-

teaŭ ·șiretlicurile și gimbușiile, preoțĭ Rușĭ îșĭ numĕraŭ mătăniile, o grupă de Turcĭ steteaŭ de-o parte pe covórele lor, visând, fumând și nepăsându-le nimic de tot ce erà împrejurul lor.

Intre călĕtorĭ erà unul tînĕr, îmbrăcat în nisce haine de vară bine potrivite, tăcut și serios, care atrăsese asupra luĭ atențiu-

M. S. Regele Carol I.

nea câtor-và călĕtorĭ, căcĭ purtarea sa și mișcările sale elegante și sigure nu se prea potriviaŭ cu locul și cu societatea dimprejur. El se retrăsese de-oparte, într'un colț, și acolo printre pachete sure, ținea pe genunchĭ o mapă și scria, o scrisóre se vede, care trebue să fi fost de mare importanță, pentru că el

sta de multe-orĭ și se gândiă îndelung ce să scrie şi în urmă scria cu multă băgare de sémă. După ce și-a pus numele sub scrisóre și a închis-o, a scris pe plic așà: «Majestăţiĭ Sale Impĕratuluĭ Franz Iosif al Austro-Ungarieĭ.» Tăcutul tînĕr s'a sculat apoĭ, și-a întins mâinile, ca omul obosit. Și erà într'adevĕr obosit, palid de nesomn și de grijă. Ochiĭ sĕĭ priveaŭ departe de-alungul Dunăriĭ par'că vrênd să afle maĭ de grabă ce căutaŭ. Iată, eĭ se aprinseră de-odată, de o bucurie mare, căcĭ în zare departe începură să se ivéscă turlele bisericilor din Turnu-Severin, cel dintâiŭ oraș românesc pe Dunăre când viĭ din susul apeĭ. Vaporul s'a apropiat, și în urmă s'a oprit în faţa orașuluĭ. Mulţĭ călĕtorĭ aŭ scoborît pe mal. Intre eĭ și tăcutul tînĕr, dar căpitanul vaporuluĭ a voit să-l opréscă pentru că biletul luĭ erà pentru Odessa. Pe când căpitanul sta de vorbă cu tînĕrul acesta, oprindu-l pe punte, maĭ mulţĭ călĕtorĭ de clasa întâiŭ trecură grăbiţĭ pe lângă el, scoborîră pe mal, apoĭ scoţênd pălăriile, făcură un front în faţa tînĕruluĭ călĕtor, iar unul dintre eĭ, ministrul Ión Brătianu, îl rugă să ia loc într'o trăsură ce steteà gata. Atuncĭ căpitanul, cuprins și de mânie și de spaimă, strigă: «Pe legea mea! Ásta trebue să fie prinţul de Hohenzollern!»

Erà el, Prinţul Carol, pe care poporul românesc, sătul de risipa și réua chivernisélă a Domnitorilor de maĭ înainte, îl alesese Domn cu o mare majoritate de voturĭ, cu vr'o câte-và sĕptămânĭ înainte. Multe piedicĭ se puseră în drum și aŭ trebuit să fie biruite, până ce prinţul — pe atuncĭ tînĕr de 27 de anĭ — să pótă pune piciorul pe pămîntul Românieĭ. Drumul până în România treceà prin împĕrăţia austro-ungară, și cea maĭ mică nebăgare de sémă orĭ întâmplare neprevĕḑută puté să descopere pe Prinţ și să-l aducă în primejdie. Prinţul erà mereŭ pe pază, îngrijiat, și, nicĭ vorbă nu erà să închidă ochiĭ, fie ḑi, fie nópte. Primejdie pretutindenĭ, și chiar în urmă, când a lăsat trenul la Baziaș în Banat, a fost nevoit să aștepte douĕ ḑile într'o staţie austro-ungară până să vie vaporul; iar la masă în restaurant și pe peron, Prinţul—pe care, se înţelege, nu-l cunosceà nimenĭ — auḑià fel de fel de vorbe urîte la adresa luĭ și câte și maĭ câte părerĭ spuse cu patimă și cu batjocură despre el. «N'o să prindă el rădăcinĭ la noĭ! N'o să trécă mult și Prinţul Carol o să-șĭ ia lumea în cap, orĭ de bună voie, orĭ gonit!» Acésta erà cea maĭ blândă proorocire ce i se făceà.

Starea lucrurilor în România erà într'adevĕr rea. In biata ţară, care purtând jugul turcesc a fost atâta vreme câmpul de luptă al vecinilor eĭ, domniaŭ încă stărĭ de lucrurĭ orientale: nu erà cale ferată nicĭ măcar de-o palmă de loc, șosele bune eraŭ fórte puţine, visteria statuluĭ gólă, datoriile publice marĭ, puţintica armată de 8.000 de ómenĭ erà nedisciplinată și rĕŭ înarmată, șcólele ca vaĭ de lume, magistratura puţin desvoltată, abusul și corupţia și frauda banilor publicĭ eraŭ lucrurĭ de tóte ḑilele, apoĭ, pe lângă tóte, certurĭ înăuntru și lupte zadarnice de partid. Nu erà destul cu asta: Rusia pândià timpul și ocasiunea să-șĭ facă trebile, ea ar fi voit cu mare drag să alipéscă România de întinsul sĕŭ imperiŭ, tot așà cum doreà și Austro-Ungaria. De aceea în Rusia și Austria nicĭ nu voiaŭ s'audă de un prinţ strein pe tronul Românieĭ. Francia stetea nehotărîtă, Prusia îșĭ aveà nevoile sale cu răsboiul ce aveà să isbucnéscă, iar Regele Wilhelm, și

ca Domnitor al Prusieĭ și ca șef al caseĭ Hohenzollern, dintru început n'a fost aplecat să încuviințeze urcarea unuĭ Hohenzollern pe tronul Românieĭ.

Trebuià îndrăsnélă, trebuià deplină încredere în sine însușĭ și în poporul românesc, trebuià adânc sentiment de datorie, ca să plecĭ și să te încumețĭ la o faptă așà de grea și primejdiósă. Prințul Carol avù aceste însușirĭ; el nu s'a înspăĭmîntat; dimpotrivă, cu cât piedicile eraŭ maĭ marĭ, cu atâta se luptà maĭ hotărît.

Primit de popor cu entusiasm, El a jurat la 10 Maiŭ, în sala de ședințe a Cameret, pe cruce și pe evanghelie, că va păzi legile Românieĭ, va apărà drepturile eĭ și va păstra neștirbit teritoriul eĭ, și a adresat corpurilor legiuitóre o vorbire plină de însuflețire.

«Călcând pe pămîntul acesteĭ țărĭ, eŭ am devenit Român. Primirea Plebiscituluĭ îmĭ impune, sciŭ marĭ datoriĭ. Sper că-mĭ va fi dat a le împlinì. Eŭ vĕ aduc o inimă leală, cugetărĭ drepte, o voință tare de a face binele, un devotament fără de marginĭ către noua Mea patrie și acel nebiruit respect către lege pe care l-am cules din exemplele date de aĭ Meĭ. . . Credețĭ în Mine, precum cred eŭ în Domnia-Vóstră.»

De atuncĭ aŭ trecut unspreḑece anĭ. Și iarășĭ sosi primăvara în țară cu miros de florĭ și cu cântece de pasĕrĭ, dar nimenĭ nu se maĭ gândià la plăcerile primăveriĭ. Norĭ negri, norĭ aĭ rĕsboiuluĭ, se stîrniseră pe cer, și din clipă în clipă amenințaŭ să-șĭ reverse potopul. Trupe rusescĭ cotropiră pămîntul Românieĭ; necontenit treceaŭ colónele lor spre Dunăre, căutând să ia acolo posițiĭ, dar ele nu veniaŭ acum cu vrășmășie ca de alte dățĭ, ci ca tovarășĭ de arme, pentru că România înainte de isbucnirea răsboiuluĭ ruso-turc a încheiat cu vecinul stat al Rusieĭ un legămînt și acum pornià însășĭ ea asupra Turcieĭ ca putere neatîrnată și purtând răsboiul pe socotéla proprie.

Alta erà acum fața țăriĭ românescĭ. Liniĭ ferate o străbăteaŭ în tóte direcțiunile, negoțul și circulația eraŭ în vĕdită crescere, iar visteria se înfiripase. Certurile și frămîntările dinnăuntru făcuseră loc unuĭ sentiment național, puternic și sănătos. La chemarea prințuluĭ Carol s'aŭ adunat sub stégurĭ peste 100.000 de bărbațĭ voĭnicĭ, bine instruițĭ și bine înarmațĭ, și 200 de tunurĭ așteptaŭ să-șĭ cânte cântecul și s'asvîrle ucigătórele lor ghiulele în regimentele turcescĭ—entusiasmul cuprinse tóte sufletele, și tînĕrul stat al Românilor se afla într'o clipă de mare cumpănélă.

Sosise cu ajutorul luĭ Dumneḑeŭ timpul, când România aveà să-șĭ scuture cea din urmă umbră de jug turcesc, iar pentru proclamarea neatîrnăriĭ fu alésă tocmaĭ ḑiua de ḑece Maiŭ, ḑiua în care intrase prințul înainte cu unspreḑece anĭ în capitala țăriĭ. Un vesel învĕlmășag domnià pe străḑile orașuluĭ Bucurescĭ, care în tînĕra sa desvoltare se schimbase cu totul și din oraș oriental devenise cu încetul o capitală modernă; clopotele cântaŭ,

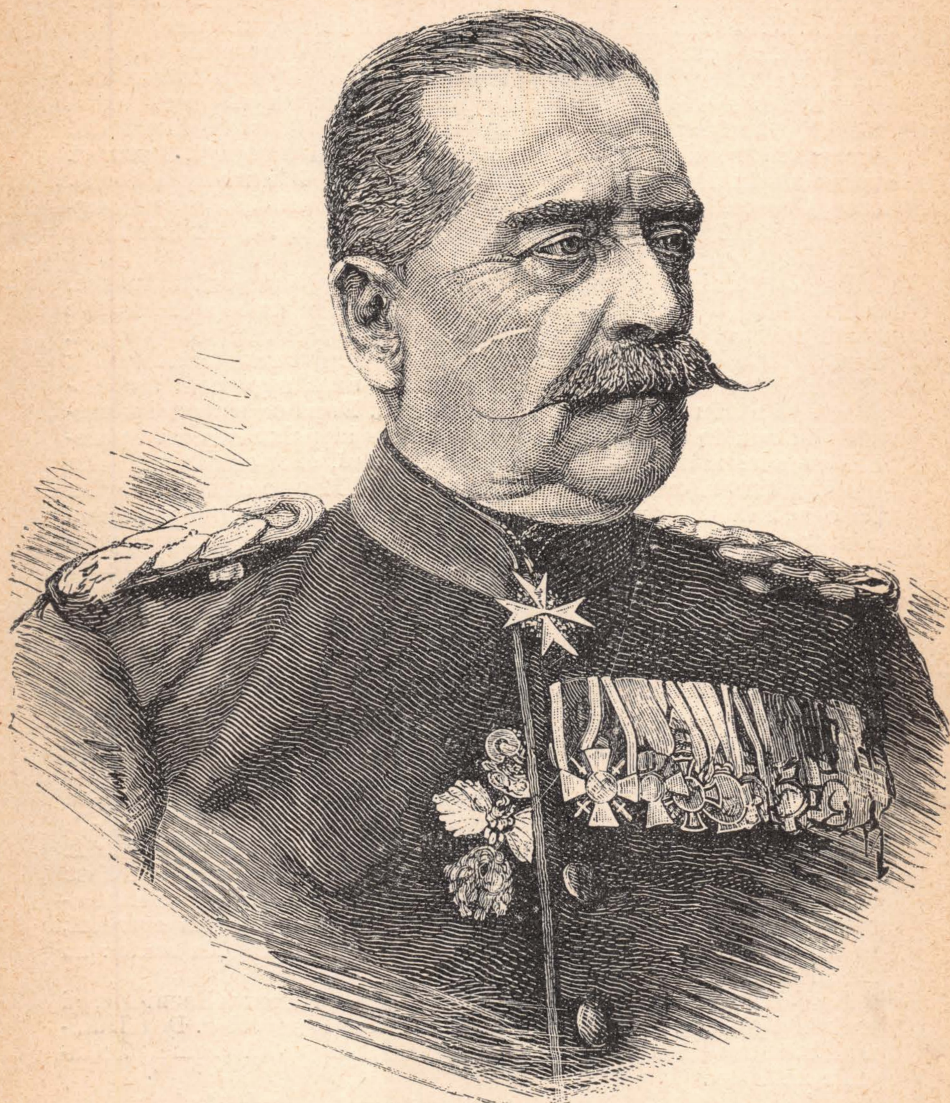
steagurile fîlfâiaŭ în vînt, glóte îndesuite se îndretaŭ spre palatul prinţuluĭ aducênd părechiĭ domnitóre urările lor de fericire. Părechiĭ domnitóre, căcĭ Prinţul îşĭ alesese ca tovarăşă a vieţiĭ, o femee plină de inimă şi de gingaşe sentimente, pe Principesa Elisabeta de Wied, care maĭ târḑiŭ ca poetă, cu numele Carmen

M. S. Regina Elisabeta.

Sylva, a fost o mijlocitóre între literatura românéscă şi cea germană şi în cel maĭ drăgălaş chip a luat parte la apropierea acestor două némurĭ în năzuinţele lor politice.

Principesa sta, alăturĭ de soţul sĕŭ în sala tronuluĭ, primind deputaţiunile. Veniră preoţiĭ, în frunte cu Mitropolitul Primat; apoĭ miniştriĭ, preşedinţiĭ senatuluĭ şi aĭ cameriĭ, înalţiĭ magistraţĭ şi oficeriĭ ceĭ maĭ de rang, apoĭ aleşiĭ populaţiuniĭ din Bucurescĭ

A. S. Prinţul Anton de Hohenzolern, tatăl M. S. Regeluĭ.

şi aĭ ţărănimiĭ. Tóte cuvintele acestor deputaţiunĭ aŭ fost pline de însemnătatea ḑileĭ şi de mulţumire către Prinţul care s'a străduit cu atîta rîvnă întru înaintarea poporuluĭ sĕŭ. Preşedintele cameriĭ, Rosetti, i-a adus aminte Prinţuluĭ, cât de mult şi-a ţinut

făgăduința când a dis: «Astădĭ cetățén, iar mâine, dacă va fi nevoie, soldat, voiŭ împărtăşì cu D.-Vóstră sórta cea bună ca și cea rea», iar Dumitru Brătianu, din partea senatuluĭ, a salutat pe Prinț ca pe cel dintâiŭ rege al Românieĭ.

Pasul hotărîtor în dilele acestea a fost proclamarea neatîrnăriĭ Românieĭ. Lanțurile turcescĭ aŭ fost sfărîmate, iar țara, liberă de acum, a putut să-șĭ urmeze liniștită drumul spre un țel noŭ. La Plevna, în gróznicul amestec al lupteĭ, la Grivița în șanțurĭ, și sub zidurile Vidinuluĭ, Româniĭ aŭ tăiat cu vitejéscă sabie tóte legăturile turcescĭ carĭ ĭ-aŭ ținut atâtea vécurĭ în vasalitate. Steagurile românescĭ, încununate cu corónele biruințiĭ, fluturaŭ vesele, la întórcerea lor, pe un pămînt liber și într'o țară liberă, care, firesce, aștepta alt-fel de mulțumită și erà în drept s'o aștepte de la Rusia, pentru sprijinul hotărîtor ce i-a dat într'acest răsboiŭ.

De aicĭ înainte România a început să se întăréscă înăuntru, tot maĭ repede, tot maĭ cu temeiŭ, până ce în urmă străduințele eĭ aŭ fost încoronate cu ridicarea Românieĭ la rangul de regat. Iarăș erà o di de Maiŭ, în anul 1881, când tunurile aŭ vestit țăriĭ și lumiĭ cea dintâiŭ a lor salutare unuĭ rege noŭ, iar clopotele cântaŭ mulțumind luĭ Dumnedeŭ. După ce s'a oficiat serviciul divin în catedrală, aŭ fost aduse la palat corónele perechiĭ regale: mândră erà maĭ ales a Regeluĭ, căcĭ erà făurită din metalul tunurilor cucerite la Plevna. Când Regele a primit'o, plin de o adîncă emoţiune, și-a încheiat cuvîntarea sa către popor cu o urare «iubiteĭ sale țărĭ, care astădĭ se încoronéză prin propriile-ĭ vredniciĭ» și care s'a avîntat până la acéstă înălțime fără de nicĭ un ajutor străin.

Scopul erà împlinit. Drumul de la Castelul Hohenzollerni-lor din Sigmaringen până la Palatul din Bucurescĭ — un drum plin de grijĭ și de primejdiĭ — erà acum o cale veghiată. Prințul, de-aicĭ înainte Rege, puté să fie mulțumit că împlinise una dintre cele maĭ grele probleme dintre câte s'aŭ dat vre-o dată unuĭ Domnitor. Mândru și vesel de fiul sĕŭ, scria Prințul Anton, tatăl Regeluĭ Carol: «Străduința ta cea îndelungată, luptele şi grijile tale țĭ-aŭ pus în urmă pe cap coróna de rege. Primesce în diua acésta mare pentru Tine, tóte urările părinților Tĕĭ, care aŭ să-Țĭ fie maĭ scumpe de cât tóte urările convenționale ce-Țĭ vor fi curgênd acum din tóte părțile. Unanimitatea, cu care Ți-a fost dată coróna de rege, este cea maĭ veghiată temelie a noueĭ demnităţĭ pe care aĭ câștigat-o cu așà de greà muncă. In orășelul, în care Te-aĭ născut Tu, acéstă veste a fost fulger din senin: un fiŭ al orașuluĭ Sigmaringen, rege!»

Bun drum a luat în sborul sĕŭ vulturul Hohenzollerni-lor, și trainic cuib și-a făcut în depărtata țară a Românilor. Dea Dumnedeŭ ca aripile luĭ să apere şi să scutéscă multă vreme pămîntul românesc!

G. Coșbuc.
(După Paul Lindenberg, Berlin).

Cum se curăță statuetele de ipsos. Prepară o fiertură de tărîţe şi întinde-o cu peria pe statuetă. Lasă să se usuce pasta, care uscându-se, cade, şi cu ea orĭ-ce necurățenie.

Scriţĭ dar maĭ mult citiţĭ.

De o bucată de vreme se observă la noĭ în ţară un fapt îmbucurător:

Apar multe scrierì şi maĭ ales apar fórte multe reviste.

Acest fapt este îmbucurător dar nu pe deplin. Este îmbucurător pentru că acésta însemnéză că învĕţătoriĭ îmbrăţişază lupta pentru lumină.

Ḑic învĕţătoriĭ, pentru că maĭ ales învĕţătoriĭ fac multe sacrificiĭ de scot mulţime de reviste.

Ḑic însă că faptul nu e destul de îmbucurător pentru că valórea articolilor din multe reviste lasă de dorit.

Una din causele acesteĭ insuficienţĭ este isolarea, orĭ maĭ bine ḑis lipsa de unire, lipsa de acord între scriitorĭ. Se forméză micĭ centruleţe, orĭ maĭ bine ḑis grupărĭ aşà de micĭ că nu sunt în stare de a alimenta o revistă orĭ cât de modestă. Ce pot să scrie treĭ saŭ patru învĕţătorĭ grupaţĭ la o revistă? Adică întreb, ce pot scrie eĭ, ce lucru care să fie interesant şi noŭ pentru ceĭ-lalţĭ. Izvórele din carĭ se împărtăşesc sunt comune, adică cunoscute tuturora, în cele maĭ multe casurĭ caetele de censurĭ saŭ manualele care le-aŭ avut în şcóla normală, orĭ cel puţin unele manuale orĭ scrierĭ carĭ sunt la ordinea ḑileĭ între învĕţătorĭ. Apoĭ e posibil să alimentezĭ o revistă cu aşà de modeste mijlóce?

Póte fi omul cât de deştept, nu póte face nimica daca-ĭ lipsesc mijlócele.

Cele maĭ multe articole scrise prin acest fel de reviste sunt numaĭ nisce parafrasărĭ ale unor capitole de prin cărţĭ cunoscute. Ceea-ce se pare maĭ noŭ sunt nesfârşitele lecţiunĭ model saŭ lecţiunĭ practice. Şi acestea sunt însă aceleaşĭ şi iar aceleaşĭ.

E un lucru care ademenesce pe mulţĭ. Acest lucru este faptul că hârtia este suferitóre şi să lasă la disposiţiunea orĭ cuĭ să scrie pe ea orĭ-ce poftesce. Din nenorocire însă nu e de ajuns ca cevà să fie scris saŭ tipărit ca să fie bun. Póte fi şi scris şi tipărit şi cu tóte acestea póte să nu fie bun. Şi casul acesta e fórte frequent.

Pentru ca să se scrie lucrurĭ bune, articole de valóre, ar fi un léc: ar trebuì ca cel ce scrie să nu scrie decât atuncĭ când are cevà noŭ şi important de scris.

Dar de unde va cunósce el că are cevà important de scris, orĭ de unde va scì el că ceea-ce vrea să scrie nu este important când însuşĭ nu e om cu vederĭ întinse, cu cunoscinţĭ îndestule? El îşĭ ḑice numaĭ: dacă a scris X saŭ Y, de ce să nu scriŭ şi eŭ?

Ca să poţĭ scrie însă aĭ nevoie de material, aĭ nevoe de cunoscinţĭ. Ca să poţĭ scrie trebue să aĭ ce scrì.

Ca să aĭ ce scrie trebue să citescĭ. Trebue să citescĭ orĭ în cărţĭ şi în cartea mare deschisă ţie de bunul Dumnedeŭ, adică în natură orĭ cel puţin în acéstă din urmă, adică în natură şi în lume.

Dar cetirea în cartea naturiĭ e grea, trebue să aĭ pregătire, să aĭ obicĭnuinţă ca să poţĭ cetì într'însa. Cartea naturiĭ e deschisă tuturor, dar câţĭ pot citì în ea? Câţi citesc în ea sunt filosofi. Şi ce puţinĭ filosofı se arată.

Cartea naturiĭ e aşà de mare şi scrisă aşà de des şi de îndesat că chiar învĕţaţiĭ lumiĭ îşĭ aleg din ea numaĭ câte o mică parte, câte o pagină saŭ numaĭ câte un rînd. Ce sunt marele laboratoriĭ sciinţifice, laboratoriĭ şi cabinete de fisică, chimie, fisiologie, psiho-fisiologie, bacteriologie, embriologie, etc. etc? Tóte sunt instituţiunĭ care urmăresc scopul de a studià natura, de a descifra câte un verset din cartea naturiĭ.

Şi învĕţaţiĭ carĭ lucréză în aceste institute aŭ citit maĭ întâiŭ, şi încă aŭ citit fórte mult şi citesc mereŭ în cărţile făcute de ómenĭ.

Citesc în cărţile făcute de ómenĭ ca să se inveţe a citì şi în cartea naturiĭ, pentru că în cărţile făcute de ómenĭ se cuprind tóte resultatele la care aŭ ajuns ómeniĭ carĭ s'aŭ ostenit să citéscă în cartea naturiĭ. Şi ca să se ajungă la aceste resultate s'aŭ făcut şi multe greşelĭ. Şi despre aceste greşelĭ se spune în cărţile omenescĭ, şi cine vrea să se păzéscă de a maĭ face aceste greşelĭ trebue să citéscă despre greşelile făcute. Din acéstă pricină

Cine voesce să scrie, decĭ trebue să citéscă.

Trebue să citéscă şi încă trebue să citéscă mult şi să judece asupra celor ce a citit.

Când va fi citit atuncĭ va scì ce să scrie. Nu va maĭ fi grabnic la scris, dar când va scrì va scrì lucrurĭ de sémă.

Nu e nevoie de reviste multe, ci de puţine şi bune.

Este un teren pe care ar puté fórte bine să-l exploateze învĕţătoriĭ şi să scrie despre resultatele exploatăriĭ. Anume: Invĕţătoriĭ ar puté trimete la revistele maĭ importante, la care voesc, *micĭ comunicărĭ, adică comunicărĭ scrise în scurt, despre diferite casurĭ didactice care le aŭ observat eĭ. De pildă cum aŭ reuşit să întăréscă* **atenţiunea** *unuĭ şcolar. Cum erà şcolarul la început, cum aŭ procedat cu el şi la ce aŭ ajuns...* Cum un şcolar bun s'a stricat prin contactul altora. Ce a devenit în şcólă un copil rĕsfăţat, etc. etc.

Şi pentru acestea însă tot trebue citire, de aceea dic: *Scriţĭ, dar maĭ mult citiţĭ.*

Th. D. Speranţia.

Cultura legumelor şi a pomilor fructiferĭ (1).

Cultura specială a legumelor.

Cépa se cultivă prin arpagic; cere un pămînt mărunţit şi gunoit cu gunoiŭ descompus (bine putreḍit); într'un pămînt greŭ şi rece, cépa rĕmâne mică şi iute.

Rĕzorul fiind preparat, începem — în luna Martie — plantarea arpagiculuĭ care se face înfigênd cu mâna fie-care fir la o adâncime atât cât trebue ca să se acopere arpagicul. Plantarea arpagiculuĭ se face în rîndurĭ, la distanţă de 8 — 10 cm. rînd de rînd.

Dacă voim să căpătăm sĕmînţă de cépă pentru arpagic, alegem nisce cepe din cele maĭ frumóse şi le rĕsădim în grădină, căutând ca locul unde se vor rĕsădi, să fie cât maĭ mult bătut de razele sóreluĭ.

Lucrărĭ de întreţinere. Dacă e secetă şi pămîntul uscat, trebue udat din când în când. După ce arpagicul a rĕsărit (a dat ţiful), şi dacă ni se pare că e prea des, se răresce, iar firile smulse se plantéză pe alt rĕzor. Odată cu răritul se face şi plivitul, smulgênd orĭ-ce alte buruenĭ de pe rĕzor carĭ ar împiedică crescerea cepeĭ. Plivitul de buruenĭ se face orĭ de câte orĭ va fi trebuinţă. Când pămîntul s'a întărit saŭ bătut din diferite cause, atuncĭ se desbate (scormonesce), servindu-ne de o mică săpăligă. Desbătutul pămîntuluĭ e de mare folos, căcĭ înlesnesce crescerea bulbilor (cepelor).

Pe la începutul luĭ August, când foile cepeĭ încep a se veştejì, se obicĭnuesce a se culcà la pămînt aceste foĭ cu latul uneĭ scândurĭ, în scop de a face ca cepele să se desvolte şi maĭ mult.

Recolta. Către sfârşitul luĭ August, — saŭ póte şi maĭ nainte, după cum varietatea de cépă va fi maĭ timpurie orĭ maĭ târzie, — începem recoltatul care se face smulgênd cépa din pămînt.

Obiceiul de a o scóte din pămînt prin săpat, nu e bun, de óre-ce se taie multă cépă. După ce s'a scos cépa din pămînt, se lasă 7 — 8 ḍile să se sorĕscă bine, şi în urmă o facem funiĭ, împletind foile. In sfârşit, după gătirea funiilor, o maĭ lăsăm cât và timp la sóre, şi după acésta o aşeḍăm într'o magasie orĭ alt loc adăpostit, unde nu trebue să fie nicĭ prea multă căldură, dar nicĭ în timpul erneĭ să nu pătrundă gerul, şi aci se păstréză dacă nu voim a o vinde. Funiile de cépă trebuesc atârnate de un lemn, căcĭ cu chipul acesta se păstréză maĭ bine.

Usturoiul se cultivă pentru foile şi căpăţînele sale. Cere, ca şi cépa, un pămînt bine mărunţit şi gras. Inmulţirea luĭ se face prin căţeĭ (grăunţe), plantându-se pe rĕzóre în luna Martie.

(1) Veḍĭ No. 28 — 29, 30 şi 31.

Lucrările de întreţinere, recoltatul şi păstratul sunt la fel cu cele arătate pentru cépă.

Prazul, se cultivă pentru trunchiul sĕŭ; el cere un pămînt fórte gras şi gunoit cu gunoiŭ próspĕt. Inmulţirea se face prin sĕmînţă, semănând-o prin Februarie în rĕsadniţă, iar când firele aŭ ajuns a avé grosimea uneĭ pene de gâscă, se scot şi se plantézǎ pe rĕzóre la distanţă de 20 cm. fir de fir. Plantarea se face în şănţuleţe carĭ se acoper cu pămînt după ce s'aŭ pus plantele.

Lucrărĭ de întreţinere, recoltatul şi conservatul. Pe timp de secetă se udă des şi în de-ajuns. Se prăşesce când se simte nevoe. Recoltatul se face tómna prin August, cel mult Septemvrie. Prazul se póte păstrà atât în pivniţă, cât şi în şanţurĭ anume făcute.

Pentru sĕmînţă se aleg firele cele maĭ frumóse, şi primăvara se rĕsădesc la 30 cm. depărtare între ele.

(Va urma). **Ión E. Mihăescu.**

Un îndemn patriotic.

Cu prilejul serbăreĭ ḑileĭ de 10 Maiŭ, d-l Ion Kalinderu a adresat agenţilor Domeniuluĭ Coróneĭ circulara de maĭ jos. Deşi fie-care Român, de sine serbézǎ cu bucurie acest «Paştĭ al Românismuluĭ», totuşĭ amintirea făcută agenţilor e o probă maĭ mult de dragostea neţărmurită ce Administratorul acesteĭ înalte instituţiĭ pórtă Dinastieĭ şi Ţăreĭ.

Ne aflăm în apropierea ḑileĭ de 10 Maiŭ care amintesce atâtea fapte mărețe. Dintre datele memorabile ale trecutuluĭ nostru, acésta e fără îndoială una din cele maĭ însemnate, pentru că comemorézǎ începutul și sfârșitul unuĭ lung șir de lupte aprige ce aŭ dus, pentru neam și țară, o generațiune plină de avênt patriotic și un Domnitor înțelept și iubit de supușiĭ sĕĭ.

La 10 Maiŭ 1866, Principele Carol chemat la tronul țăreĭ, a intrat în Bucurescĭ; la 10 Maiŭ 1877, s'a proclamat neatârnarea; tot la 10 Maiŭ, în 1881, România, în urma izbânḑilor repurtate pe câmpiile de peste Dunăre, s'a înălțat la rangul de Regat și 'și-a luat locul ce i se cuvenea printre cele-lalte state europene.

Ast-fel acéstă ḑi, nu e numaĭ momentul care resumă și încunună un trecut de lupte eroice și de nobile jertfe, ci, în același timp, și reînvierea țăreĭ. La 10 Maiŭ 1877, s'aŭ realisat aspirațiunile strămoșilor noștri, de a vedé patria liberă, și fiind-că acum se împlinesce un pătrar de veac de-atuncĭ, cade-se ca acéstă ḑi să fie serbată de toțĭ Româniĭ cu și maĭ multă dragoste.

Spre acest sfârşit, veţĭ luà dar înţelegere cu Preoţiĭ, Invĕţătoriĭ, Primariĭ şi cele-lalte persóne fruntaşe din localitate, spre a serbà în mod măreţ şi de faţă fiind eleviĭ şcólelor şi locuitoriĭ, amintirea sfărâmăreĭ secularelor legăturĭ de atârnare faţă de Pórtă.

După serviciul divin, la care va cântà corul şcolar şi la care veţĭ asistà cu toţiĭ, vĕ veţĭ adunà la şcólă saŭ în localul societăţeĭ culturale, unde eleviĭ vor executà cântărĭ; iar D-v. saŭ altul din agenţĭ şi vr'una saŭ douĕ din celelalte persóne, veţĭ ţine cuvîntărĭ în frumósa limbă populară, pentru a scóte bine la ivélă însemnătatea ḑileĭ, maĭ cu sémă în anul acesta.

Pentru după amiaḑĭ saŭ séra, aţĭ puté întocmì chiar o petrecere saŭ o serată cu declamaţiunĭ şi teatru, dacă credeţĭ nemerit.

In cuvîntarea D-v. veţĭ stăruì asupra pasuluĭ uriaş făcut atuncĭ de ţară, asupra progresuluĭ de până aḑĭ şi veţĭ scóte la ivélă partea de căpetenie luată de ţăran la aceste evenimente.

«Nu mĕ tem de nimica — grăesce Principele Carol în «ḑiua proclamăreĭ independenţeĭ — nu mĕ tem de nimica, «căcĭ sunt convins că Româniĭ n'aŭ uĭtat nicĭ vitejia, nicĭ «prudenţa străbunilor, cu ajutorul cărora a trecut ţara peste «atâtea dificultăţĭ».

Luptele urmate după intrarea Românieĭ în rĕsboi, bărbăţia şi tăria soldatuluĭ nostru, aŭ confirmat cu strălucire încrederea Domnitoruluĭ. Sub înţelépta şi voinicésca-I conducere, ostaşiĭ noştriĭ aŭ dat dovada putereĭ neamuluĭ, spulberând bârfelele ce se puneaŭ până atuncĭ în socotéla nóstră. Vitejia română, străbună, nu dispăruse, nu murise în decursul vécurilor de restrişte prin care trecuse ţara. Erà numaĭ amorţită şi n'aşteptà de-cât clipa priinciósă şi îndemnul pentru a se desceptà şi a se arătà şi maĭ mare şi maĭ admirată. Dările de sémă ale martorilor ocularĭ străinĭ, sunt pline de laudă pentru tînĕra nóstră armată, care a sciut să înfrunte tóte asprimele vremeĭ şi să învingă un duşman voĭnic şi temut.

In bibliotecele şcólelor, a oficiuluĭ saŭ a societăţeĭ culturale, veţĭ găsì destule elemente pentru vorbirea ce veţĭ ţine. Puteţĭ citì din cărţile ce aveţĭ la disposiţie părţile maĭ potrivite cu serbarea.

Inima și sentimentele D-v. firescĭ de bun român, iubitor al poporuluĭ din care faceți parte, vĕ vor călăuzì și vĕ vor face să găsițĭ calea pentru a înălțà sufletele și a încălḑì spiritele, scoțându-le pentru câte-và momente din cercul restrâns al cugetărilor obicĭnuite și ridicându-le în sfera înaltă și senină a iubireĭ de țară și de Rege. Maĭ ales locuitoriĭ Domeniuluĭ Corónei carĭ aŭ primit atâtea bine-facerĭ de la Majestățile Lor, pot înțelege bine datoria sfîntă de recunoscință, care-ĭ légă față de Părintele țăreĭ și de Dinastia română

Ne vețĭ referì printr'un raport special de sentimentele și impresiunile locuitorilor, precum și de tóte pregătirile pentru solemnisarea mândreĭ aniversărĭ și voiŭ ține fórte mult sémă de ceia-ce vețĭ face în vederea acestuĭ resultat.

Administrator, **Ion Kalinderu.**

---

10 MAIŬ

Ḑiua de 10 Maiŭ, amintirea proclamăriĭ independențeĭ, amintirea încoronăriĭ primuluĭ nostru rege, este sĕrbătorită de întréga țară, care-șĭ serbătoresce ast-fel două din cèle maĭ fericite momente ale vieţiĭ sale.

Grele și felurite aŭ fost piedicile pe carĭ a fost nevoit să înlăture poporul românesc ca sĕ-șĭ urmeze drumul; dar cu bine-cuvîntarea luĭ Dumneḑeŭ, cu înțelepciunea Regeluĭ și a bărbaților carĭ aŭ condus statul, cu vitejia poporuluĭ, suntem aḑĭ o țară stăpână pe destinele eĭ și respectată de statele cele-lalte.

Ca să ne dăm séma de prețul celor ce am câștigat și ca să ne îmbărbătăm la muncă pentru viitor, datorĭ suntem să ne reamintim faptele trecute, fapte pline de învĕțăminte, cum este ḑiua de 10 Maiŭ.

Vom reproduce aci, ca document, vrednic să fie cunoscut de tot Românul, discursul pe care M. S. Regele l'a rostit la 10 Maiŭ 1881, când a primit Coróna Regală din mânile presidentuluĭ Senatuluĭ:

«Serbarea de aḑĭ consacră o epocă de cincĭ-spre-ḑece

ani plină de lupte grele, de fapte mari. Sub puternicul scut al Constituțiunii, România a crescut, s'a desvoltat, s'a întărit. Stăruința națiunii, vitejia armatei și credința care am avut'o în bărbăția poporului aŭ împlinit dorințele nóstre cele mai arḑênde prin proclamarea Regatului care este garanția cea mai sigură pentru viitor. Primesc dar cu mândrie, ca simbol al independenței și al tăriei României, acéstă corónă, tàiată dintr'un tun stropit cu sângele vitejilor noștri, sfințită de biserică. Ea va fi păstrată ca o comóră prețiósă, amintind momentele grele și timpurile glorióse ce am străbătut împreună; ea va arătà generațiunilor viitóre voinicia Românilor din est-timpi și unirea care a domnit între țară și Domn. Pentru Regina și pentru Mine însă, coróna cea mai frumósă este și rĕmâne dragostea și increderea poporului, pentru care N'avem decât un gând: mărirea și fericirea lui.

Să ne unim dar în fața acestor stéguri, cari aŭ strălucit pe câmpul de onóre; în fața acestei coróne, emblemă a Regatului, împrejurul căreia națiunea strângêndu-se, ca ostenii împrejurul drapelului; în fața acestei mărețe manifestațiuni, pentru care țara întrégă a alergat în Capitală spre a fi martoră acestei ḑi fericite, să ne unim în strigarea scumpă inimilor nóstre și care va găsì un rĕsunet puternic în acest loc sfințit prin proclamarea celor mai însemnate acte. Să trăiască iubita nóstră Românie, astăḑi încoronată prin virtuțile sale civile și militare!»

Astăḑi sunt 25 de ani de când suntem neatârnați și de aceea ḑiua de 10 Maiŭ anul acesta se serbéză cu o deosebită măreție.

Dăm aici Programa serbării ḑilei de 10 Maiŭ 1902, a douĕḑeci și cincea aniversare a proclamării independenței:

In revĕrsatul zorilor 21 lovituri de tun vor anunța Capitalei solemnitatea ḑilei.

La orele 10 diminéța se va celebrà, pe piața Romană, Serviciul Religios de către Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Primat, înconjurat de Membrii Sfintului Sinod, în presența Majestăților Lor Regele și Reginei și a Altețelor Lor Regale Principelui și Principesei României, înconjurați de Curțile Regale și Princiare.

Vor fi față la acest Serviciŭ Religios: Președintele Consiliului, Miniștrii, Președinții, Vice-Președinții și Biurourile Corpurilor Legiuitóre, precum și Senatorii și Deputații aflați în Capitală, Inaltele Curți de Casațiune și de Compturi. Academia Română, Corpul Profesoral, Curțile și Tribunalele, Primarul Capitalei cu

Consiliul comunal, Camera de comerciŭ, Inalţiĭ funcţionarĭ aĭ Statuluĭ şi Oficeriĭ din armata permanentă, reservă şi gendarmerie, carĭ nu vor fi sub arme.

După Serviciul Religios, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Primat, sfinţesce nouile stégurĭ ale Corpurilor de trupă, carĭ aŭ luat parte la Răsboiul Independenţeĭ şi Majestatea Sa Regele încredinţéză aceste stégurĭ Comandanţilor acestor Corpurĭ de trupă.

Armata va fi aşeḑată de la Palatul Regel pe stradele: Victorieĭ, Episcopieĭ, Corăbieĭ, Primăvereĭ, Piaţa Romană, Bulevardul Colţeĭ, Şoseaua Jianu, strada Ghica şi Şoseaua Kisseleff până la strada Monetărieĭ.

Pornirea de la Palatul Regal a Majestăţilor Lor Regeluĭ şi Regineĭ, împreună cu Alteţele Lor Regale Principele şi Principesa Românieĭ, se va anunţa prin 101 loviturĭ de tun ale Arsenaluluĭ Armateĭ şi ale Forturilor Cetăţiĭ Bucurescĭ.

După distribuirea steagurilor, Majestatea Sa Regele, precedat de drapelele vechĭ, trece în revistă trupele şi primesce, la 11½ ore, defilarea pe piaţa Victorieĭ.

După defilare, Majestatea Sa Regina, împreună cu Alteţa Sa Regală Principesa Românieĭ, Se întórce la Palat; Majestatea Sa Regele, precedat de stégurile vechĭ, Se înapoiază la Palat, unde aceste stégurĭ se depun în sala Tronuluĭ.

La orele 8 séra va avé loc în curtea de onóre a Palatuluĭ Regal o retragere cu torţe, după care musicile militare vor cânta în grădinile şi pieţele publice.

Registrele de înscriere la Majestăţile Lor Regele şi Regina vor fi deschise la Palatul din Capitală.

In acéstă ḑi, la orele 10 diminéţa, se va celebra un Serviciŭ Religios în tóte comunele urbane şi rurale din ţară, la care vor asista autorităţile locale.

Domniĭ Prefecţĭ vor primi, în reşedinţele judeţelor, felicitările autorităţilor civile şi militare, precum şi ale orăşenilor.

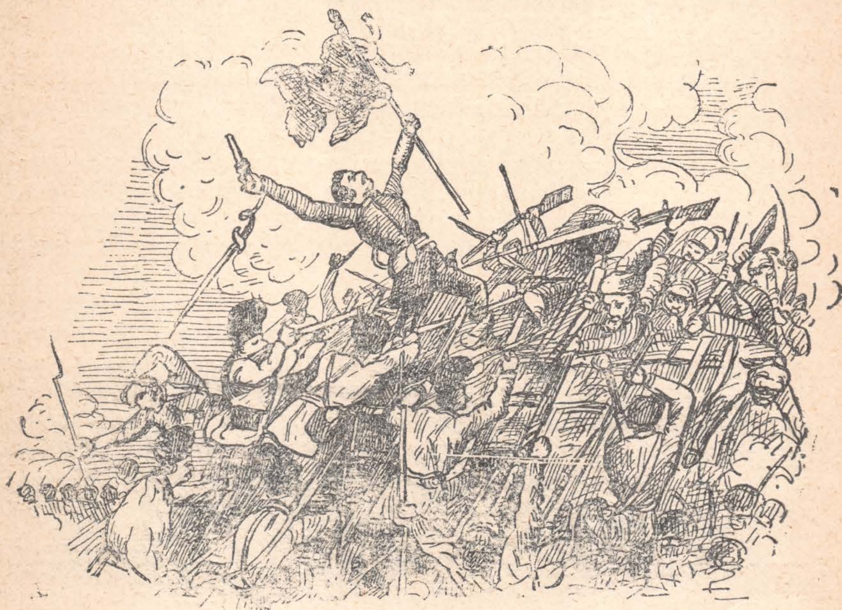
In acele reşedinţe, Domniĭ Prefecţĭ, în înţelegere cu primariĭ şi şefiĭ garnisónelor respective, vor regula modul serbăriĭ acesteĭ ḑile.

*
* *

Muşcătura de albine şi alte insecte. Mijlocul cel maĭ bun şi maĭ simplu contra muşcăturiĭ de albine şi insecte, este sucul de cépă. Se taie o cépă cu cuţitul în două, şi după ce s'a scos acul insecteĭ, se frécă bine cu ea locul unde am fost muşcaţĭ. Durerea încetéză la moment şi nu se face umflătură. Saŭ e bine a ţiné tot-deauna la îndemână un cotor de pană de gâscă rotund la un capĕt. Când ne pişcă vre-o albină, viespe orĭ altă insectă, numaĭ decât apăsăm asupra loculuĭ, unde e acul, chibzuind ca el să fie în mijlocul cerculuĭ. In chipul acesta împiedecăm lăţirea maĭ departe a veninuluĭ. Ridicând pana, vom vedé că a eşit un picur de sânge pe urma aculuĭ, cum şi cevà umeḑélă. Le ştergem maĭ de multe orĭ şi ungem locul cu scuĭpat.

Rĕsboiul Ruso-Român̦o-Turc (1).

Când întrégа armată română a trecut Dunărea, atuncĭ s'a format *Armata de Vest* alcătuită din Ruşĭ şi Românĭ **sub comanda supremă a Principeluĭ Carol**, însărcinată a cuprinde Plevna. De la început, Domnitorul a fost de părere a se întrebuinţà în contra luĭ Osman-Paşa tactica şi strategia de rĕsboiŭ modernă care cruţă sângele soldaţilor fiind-că nu-ĭ expune zadarnic; care isoléză pe duşmanul închis într'un loc întărit, oprind sosirea de ajutóre; care-l silesce a ieşì, silit prin fóme, şi-l sdro-

Asaltul de la Griviţa.

besce pentru că atuncĭ el este nevoit a atacà întăriturile făcute în jurul sĕŭ, saŭ îl face să capituleze. Generalul *Todleben*, vestit prin apărarea Sebastopoluluĭ în 1855 fu chiemat pe câmpul de rĕsboiŭ. El fu de părerea Principeluĭ Carol şi a fost numit capul statuluĭ-major al Armateĭ de Vest. De atnncĭ rĕsboiul din jurul Plevneĭ îşĭ schimbă faţa. In jurul întăriturilor turcescĭ se fac întăriturĭ şi maĭ formidabile; iar Gurko în fruntea Gardeĭ Imperiale sdrobesce ajutórele ce sosiaŭ şi închide comunicaţiunile luĭ Osman cu Sofia, pe

(1) Veḑĭ No. 27, 30 şi 31.

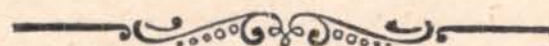
când Skobelef cuprinde Muntele-Verde și îi taie comunicațiunile cu Balcanii. Din acest moment, sórta Plevnei erà hotărâtă. Cu tóte acestea, Osman-Pașa s'a mai ținut până la 28 Noembre (10 Decembrie). In acea ḑi el făcù o ieșire și se îndreptă spre Vidin; dar a întâmpinat o resistență teribilă și a fost nevoit a se întórce spre Plevna; în timpul acesta însă Românii și Rușii ocupaseră cetatea. El fu rănit și capitulă cu tótă armata sa.

Rĕsboiul se puteà consideră ca sfârșit. Turcii își pierduseră capul cu totul. Rușii hotărăsc a se folosì de acéstă buimăcélă și trec Balcanii. Gurko, îi trecù pe un ger de 25°; la *Eropol*, sdrobì pe Turci, deschise pasul *Șipca* și 32.000 de Turci depun armele; în 4 Ianuarie el intră în Filipopoli. Armatele rusesci se îndreptaŭ spre Adrianopole, unde Suleiman-Pașa cercà a organisà un câmp întărit; el fu împins spre munții Rodop și în 8 Ianuarie tóte forțele rusesci se concentréză la *Adrianopole;* iar peste ḑece ḑile avant gardele lor ajungeaŭ la *Rodosto*, pe marea Marmara. In acest timp, Serbii cari începuseră rĕsboiul cuprindeaŭ Pirot și Niș, Muntenegreni puneaŭ mâna pe Antivari și Dulcigno și mergeaŭ spre Scutari; iar Românii băteaŭ pe Turci la *Rahova*, și *Smârdan* și siliaŭ *Vidinul* a capitulà.

In Armenia, Loris Melikof care fusese respins și nevoit a se întórce pe teritoriul rusesc, cuprinsese *Karsul* din Noembrie.

Turcia ajunsese la discreția învingĕtorului. După căderea Plevnei, ea făcuse apel la mijlocirea Angliei, dar Rusia respinsese acéstă mijlocire; la finele lui Decembre, Pórta solicită o încetare de arme. Țarul rĕspunse că va acordà armistarea numai după ce Turcia va subscrie preliminările de pace. In 15 Ianuarie se făcù cunoscut plenipotențiarilor turci că dacă nu vor sub-scrie până în patru ḑile, armatele rusesci se vor îndreptà spre *Constantinopole.* La data ficsată s'aŭ sub-scris preliminările de pace și, în 3 Martie 1878, s'a sub-scris *pacea de la San Stefano*, la porțile capitalei Sultanilor.

Petru Rășcanu
Profesor universitar și inspector al învĕț. secundar.

In contra durerii de gât. O gargară compusă în chipul următor e minunată în contra durerilor de gât: muștar comun 25 grame, sare de bucătărie 5 grame, oțet ordinar 10 grame, apă caldă saŭ rece 180 grame; după ce se face acest amestec și să lasă să se plămădéscă cât-và timp, se strecóră printr'o pânză fină și se face gargară.

Corespondența medicală (1).

La noĭ, ce să maĭ spun, românul pare cu totul desvĕțat, se arată stângaciŭ și strein de crescerea cailor, în cât ne găsim în așà stare, că trebue să căutăm rândașĭ pentru caiĭ ce-ĭ avem, printre ómeniĭ din Ungaria; să spunem că cutare trebue să fie bun visitiŭ saŭ potcovar, pentru ce, **pentru că este ungur.**

Dându se prin fapt și prin cuvînt, sfaturĭ practice, agricultorul nostru, se va înclina și el către acéstă ramură de bogăție, către crescerea animalelor. Căcĭ de fapt, nu trebue ca cine-và să fie savant, să cunóscă întru totul preceptele zootecnice, pentru a înțelege felul de crescere și îngrijire al animalelor. Exemplul l'avem din alte state; în Anglia, țara în care ameliorațiunea animalelor a ajuns la gradul cel maĭ înaintat, óre Bakevvel, Ionas Webb, frațiĭ Coling și alțiĭ, n'aŭ fost eĭ simpli crescĕtorĭ, conducêndu se în ameliorarea animalelor, maĭ mult de bunul simț practic? Este bine neapărat ca pe cât este cu putință, să se cunóscă și partea teoretică, dar pare stabilit că în îmbunătățirea animalelor, maĭ mult ca în orĭ-ce întreprinderĭ, practica a jucat rolul de căpetenie, sciința ne venind de cât să confirme și să regulamenteze resultatele obținute prin practică. Și apoĭ puțină tragere de inimă să fie, că partea teoretică o află orĭ-cine ușor, cunoscut fiind că medicĭ-veterinarĭ și agricultorĭ se găsesc în tóte județele și orașele. Dar în afară de aceștia, se fac, deși relativ puțin prin diferite reviste și ziare, publicațiunĭ speciale asupra economieĭ animale. In acéstă privință citéscă se în deosebĭ acele neprețuite circulărĭ publicate în revista Albina, referitóre maĭ tóte la starea nu de lăudat a țăranuluĭ nostru, pornite din partea onor. administrațiuniĭ domeniilor coróneĭ, în care cu competință și claritate, se arată în mod luminat calea de urmat în multe chestiunĭ de soiul cresceriĭ animalelor, și al agricultureĭ în genere.

Să muncim dar la îmbunătățirea animalelor nóstre fără chiar să așteptăm inițiativa autorităţiĭ, a statuluĭ, inițiativa particulară fiind aceea care a ridicat la adevĕrata lor valóre,

(1) Vedĭ No. 30.

starea animalelor în țările cele maĭ prospere, cele maĭ producĕtóre de vite.

Acestea fiind ḑise, să revenim la întrebarea ce-mĭ facețĭ, prin scrisórea d-vóstră de la 28 Fevruarie 1902. Dar acésta în numĕrul viitor.

Irimia Popescu
Medic-veterinar.

TEATRU SATESC (1).

DE PE URMA BEȚIEI
(piesă în 2 acte)
de N. RĂDULESCU-NIGER

ACTUL II.

(Casa luĭ Pârvu Bercea).

Odae cu sobă a căreia vatră este în tindă. Două rîndurĭ de corlate înguste pe carĭ staŭ înşirate fel de fel de mărunţişurĭ. De jur împrejur paturĭ pe căpriorĭ, acoperite cu scórţe bune, vĕrgate. Masă de lemn, albă, cu patru scaune la fel. In colţul din drépta, pe părete, icóne pe o corlată. Candela aprinsă. Şervete de pânză cu chenare, atîrnate icĭ, colea. Uşa în stînga, lângă sobă.

SCENA I.

PÂRVU. *(învelit cu sucmanul, dórme pe sforăite, în fund, pe un pat).*

LIXANDRU, GLIGORE, *(faţă în faţă şed la masă cu o condică deschisă dinainte).*

GLIGORE. Aĭ făcut proba, Lixandre?

LIXANDRU. Făcut... Imĭ dă tot cum ţi-a dat şi ţie... Socotéla e bună...

GLIGORE. Care va să ḑică, mĕ Lixandre, acuma, la sfîrşitul luĭ Decemvrie, câştigul «tovărăşiei» este taman 5 sute de leĭ, adecă, capitalul nostru a dat o dobândă de 5 la sută...

LIXANDRU. Dobândă nu prea mare, ca între noĭ, pentru nevoile nóstre...

GLIGORE. Las'c'om lua dobândă maĭ de sémă, când om începe negustoria cu legume... Contractul pentru cele treĭ-ḑecĭ de fălcĭ l'a alcătuit erĭ notarul... Cum o trece Bobotéza, îl ducem boeruluĭ şi-ĭ dăm arvuna...

LIXANDRU. Il ducem şi-ĭ dăm, că «domnu», tu şi eŭ, avem putere de la sfatul «tovărăşieĭ» să iscălim contractul...

(Lixandru cată în condică; Gligore rĕmâne pe gândurĭ ca capul plecat, Pârvu sforăe tare).

LIXANDRU. Ti! da-ĭ trage, neica Pârvu... hâr! hâr... ca un ferăstrăŭ de apă...

PÂRVU. *(în somn).* Ţi s'a făcut vinul, borş... mĕ Gheorghe!.. *(să sucesce în pat şi incetéză sforăitul).*

---

(1) Veḑĭ No. 30 şi 31.

LIXANDRU. *(în parte)*. Şi'n somn, numaĭ cu bĕutura, sirécul!.. *(vede pe Gligore cu capul plecat)*. Da ce, Gligore, orĭ te trage a somn?

GLIGORE. Ba mĕ trage a mâhnire, mĕ Lixandre!

LIXANDRU. Daŭ cu gândul, de ce... Socoţĭ că n'am pus vorbă la tătuca? Da dacă nu-ĭ chip cu Neica Pârvu să uite calea crâşmeĭ...

GLIGORE. Cum s'ar prinde... să nu maĭ trag nădejde la Voĭchiţa... Măre Lixandre, i-a spune-mĭ verde'n ochĭ: o dă pe Voĭchiţa după Niţă aĭ Lunguluĭ? Incaĭ... să-mĭ iaŭ lumea'n cap, de-a fi aşà...

LIXANDRU. Ia tacĭ mĕ, cu Niţă al Lunguluĭ. Dă el târcóle, ca lupul, da n'apucă mióra, nu-ţĭ fie grijă, că mióra ţine la cioban, şi ciobanul eştĭ tu...

GLIGORE. Eaca, mi-aĭ maĭ îndulcit sufletul... Numaĭ... n'a da-o neica Neagu cu sila?

LIXANDRU. Cu sila? Nu-ĭ tătuca cu rînza 'ntórsă, mĕĭ Gligore.

SCENA II.

LIXANDRU, GLIGORE, GLUMICĬ.

GLUMICI. Bună-vremea, feţiĭ meĭ... Uliu-liu... da geru-ĭ! Mi-a împietrit buricile degetelor şi mi-a făcut urechele cremene... Eŭ, înc'aĭ, am scăpat cum am scăpat cu atâta... da vinu'n bolobócele luĭ Gheorghe crâşmarul s'a făcut sloiurĭ... *(trage cu urechea spre Pârvu)*. Aşĭ! dórme butuc...

LIXANDRU. Numa gluma nu ţi-a degerat...

GLUMICI. *(şedênd)*. Apoĭ, că iarna sunt şedĕtorile şi gluma înfloresce în gura românuluĭ ca toporaşiĭ în gura păduriĭ... *(strigă către Pârvu)*. Mĕĭ frate-meŭ, mĕĭ... ia scólă mĕĭ, că mirόse a nópte.

PÂRVU. *(tresărind şi ridicând capul)*. Aud? Foc la crâşma luĭ Gheorghe?

GLUMICI. Ba-ĭ foc în gâtiţă la tine... Haĭ nu mergĭ la crâşmă să-l stingĭ?

PÂRVU *(să ridică într'o rîncă)*. A-ha... d-ta eştĭ... *(după ce cască)*. Visam par'că să făcea un foc mare... mare... şi ceru erà roş, roş... Şi unde se făcea că nu erà apă, şi eaca s'apucară năuciĭ de românĭ să stingă focul cu vin...

GLUMICI. Aşà că nu maĭ rămăsese nicĭ picătură pentru d-ta cel cu setea iaduluĭ... *(încet băeţilor)*. Daţĭ o raĭtă pe la primărie că-ĭ doftorul acolo... şi spuneţiĭ numaĭ atâta, să vie, pentru ce am grăit amândoĭ...

GLIGORE. *(încet)*. Bine, moşule... *(tare)*. Haĭ la «tovărăşie» Lixandre...

LIXANDRU. Eaca viŭ *(es amândoĭ)*.

SCENA III.

PÂRVU, GLUMICĬ.

GLUMICI. Haĭ te scólă, mĕĭ frate, c'o să te puhăvescĭ ca aluatu pus la dospit...

Pârvu. *(se ridică și șovăe)*. Ti... par'că se învîrtesce casa... *(se lasă pe pat)*.

Glumici. Da ți se învîrtesce mintea de-atâta băutură, Pârvule neĭcă...

Pârvu. Băutură... și nicĭ treĭ oca n'am dat pe gât astădĭ...

Glumici. Sireacu el!.. Nicĭ treĭ oca... Ce maĭ butoiŭ fără fund!

Pârvu Bine-ar fi să fie fără fund ocaua luĭ Gheorghe...

Glumici. Și nu ți-ĭ rușine obrazuluĭ să-țĭ necinstescĭ casa cu așà vorbe?

Pârvu. *(se scarpină la céfă)*. Aud?

Glumici. *(ridicându-se și trecênd lângă el)*. Ia'-n ascultă, Pârvule, ți-am trecut adĭ, pragul să grăim odată cu temeiŭ noĭ amândoĭ...

Pârvu. Cu temeiŭ, haĭ?.. *(după ce să uită lung la el)*. Cu care temeiŭ, mĕĭ frate?

Glumici. Nu socotescĭ, mĕĭ omule, că aĭ coșcogea flăcău?

Pârvu. Eĭ, și dacă-ĭ flăcăŭ? *(cască)*.

Glumici. *(scuturându-l pe spate)*. Ci scuturățĭ lenea și amorțéla, și deschide-țĭ capul ca ómeniĭ...

Pârvu. Nu mĕ scutura... că-mĭ rĕscolescĭ setea...

Glumici. Mĕ, nu mĕ scóte din fire!.. *(potolit, după o clipă)*. Ascultă Pârvule... Gligore-ĭ flăcăŭ, om cu minte și ĭ la vreme să aibă casa luĭ...

Pârvu. Cine-ĭ dice să n'aibă?

Glumici. Eaca nu vrea nimenĭ să-ĭ dea fată, unde eștĭ d-ta plecat bețieĭ...

Pârvu. *(holbând ochiĭ)*. Da ce aŭ cu mine?

Glumici. Aŭ, că cine să se încuscréscă c'un nărăvaș? Și nu-ĭ pĕcat, ia spune, să-șĭ iea băiatul lumea'n cap, din pricina d-tale?

Pârvu. *(cu luare aminte)*. Cum adecă? Să șĭ i-a lumea'n cap Gligore?

Glumici. Ascultă, mĕ Pârvule,.. frate, ascultă bine: nu maĭ sunt româniĭ noștri întunecațĭ la minte, ca maĭ înainte vreme. Ĭ-aŭ ros nevoile, dar i aŭ și luminat cartea și povețile celora carĭ vor mântuirea némuluĭ. Odată nu se prea uĭtaŭ, cu cine-șĭ lega capul... Ișĭ dădeaŭ băețĭ și fete, ia cum se nimerea... Acuma se uĭtă cu patru ochĭ... Eaca de ce Neagu se codesce să se încuscréscă cu d-ta...

Pârvu. De Voĭchița luĭ Neagu e vorba? Bună fată... n'am ce dice...

Glumici. N'aĭ ce dice d-ta... dar aŭ ce dice eĭ, și uĭte dic că nu le facĭ cinste neamuluĭ cu nĕravul d-tale...

Pârvu. *(cam pe gândurĭ)*. De... sciŭ eŭ?

Glumici. Cată să-țĭ puĭ în frîŭ nĕravul... numaĭ de dragu luĭ Gligore... să-l vedĭ cu rostul luĭ, așà cum îĭ cere inima. Tinerețea-ĭ flóre de primăvară, mĕ frate Pârvule... Uite-o, nu-ĭ... Dragostea este și ea pe urmă la vremea eĭ... iar norocu odată ci-că îțĭ bate la ușă...

Pârvu *(scărpinându-se după céfă)*. Și să nu maĭ calc eŭ pe la Gheorghe?..

Glumici. Să nu. Asta e vrednicia și cinstea omuluĭ bun la su-

flet... Cine nu se îndémnă la câte un păhărel la ḑi mare? Că om eştĭ!.. Dumneḑeŭ a lăsat de tóte, omul să guste când şi când, într'o dóră, nu să-şĭ trécă de cumpĕt... să fie la fel cu vita... Ba uite, chiar vita, şi dacă se satură, nu maĭ năzuesce. Adecă de ce ar fi omul maĭ jos decât un dobitoc?

PÂRVU. (*ridicându-se*). Măre... drept să-ţĭ spuiŭ, eaca nu-mĭ prea vine la socotélă...

GLUMICI. Atuncĭ nu eştĭ om...

PÂRVU (*cu necaz*). Cum s'ar prinde sunt dobitoc...

GLUMICI. Dobitoc cu nărav... Fă cum te tae capul... Da când nu lĕ ĭ maĭ vedeà pe Gligore... să nu întrebĭ unde-ĭ? Auḑĭ tu?

PÂRVU. Să nu-l maĭ vĕd pe Gligore?.. Ia tacă-ţĭ gura...

GLUMICI. Mi-a spus-o sărac de dînsul, că-şĭ ia lumea'n cap... şi să sciĭ c'o face... Eaca pe mine m'a vîrît în spaime...

PÂRVU (*pe gândurĭ*). Eĭ, pozna draculuĭ!

(Va urma).

Fiinţe pe carĭ le omorîm deşi ele ne fac bine.

Pentru ce să omorîm păiajeniĭ, dacă îĭ găsim alt-undevà de cât în camerile de locuit, când eĭ ne fac un mare bine, căcĭ urmăresc, prind şi prăpădesc tot felul de musce, carĭ nu numaĭ că ne supără prin bîzîiturile lor, dar pot să molipsécă pe ceĭ sănătoşĭ, de bólele molipsitóre carĭ ar bântuì prin vecinătate?

Pentru ce să strivim cu piciorul pe frumosul greeraş auriŭ, pe care îl întâlnim prin grădinile nóstre, când el duce rĕsboiul cel maĭ înverşunat contra omiḑilor, melcişorilor şi cărăbuşilor, carĭ sunt duşmaniĭ ceĭ maĭ neînduraţĭ aĭ pomilor roditorĭ şi aĭ verdeţurilor, a căror sădire am făcut-o cu destulă muncă?

Pentru ce să prigonim cu atîta înverşunare şopîrla cea nevinovată şi guşterul cel verḑuĭ şi pe nedrept învinuit de a fi veninos, când aceste micĭ tîrîtóre ne sunt de mare folos prin aceea că distrug viermuşoriĭ ceĭ maĭ lacomĭ de plante, musculiţele cele maĭ nesuferite şi gărgăriţele cele maĭ stricătóre, ce se ascund printre frunḑişórele erburilor de pe câmp saŭ ale plantelor cultivate de noĭ spre a le róde?

Pentru ce stricăm cuibul ciocănitóreĭ şi al pituliceĭ, când ele ne fac cea maĭ mare slujbă mâncând urechelniţile, vermuşiĭ de sub scórţele copacilor şi ale pomilor şi tot felul de gângăniĭ stricătóre pe care noĭ fără ajutorul lor, cu tótă sciinţa nóstră nu le-am puté stîrpì?

Pentru ce să împuşcăm graurul care îşĭ petrece viéţa puricând pielea animalelor domestice din ciredĭ saŭ turme, de tóte gângăniile carĭ le sug sângele, saŭ le chinuesc cu neîndurare?

I. N.

Tip de frumusețe clasică.

BĂNCĬ POPULARE
(Sfat între doĭ săteni).

Vasile. — Rele vremurĭ am ajuns, mĕĭ vecine. Toţĭ alérgă să te înşele. Să-ţĭ ia părăluţele din legăturică, strânse cu atâta trudă.

Dumitru. — Cum ? Ce vreĭ să dicĭ vecine ?

Vasile. — Ce, nu sciĭ ? Ne-a chemat învĕţătorul nostru şi zor nevoie să ne întovărăşim, ca să-ĭ dăm şi luĭ parale. N'ajungea perceptoriĭ şi cârciumariĭ, carĭ îţĭ iaŭ şi cenuşa din vatră !

Dumitru. — Inţelegĭ greşit, vecine.

Vasile. — Cum aşà ?

Dumitru. — Şedătorile de la şcólă sunt numaĭ pentru binele nostru. Invĕţătoriĭ ne sfătuesc să ne întovărăşim, să ne strângem micele economiĭ ce putem agonisi şi noĭ, şi să ne ajutăm la nevoĭ, că aşà fac ómeniĭ cu cap.

Vasile. — Da bine, omule, eŭ nu-s în stare să-mĭ ţiŭ strânsurica mea ?

Dumitru. — In ulcică nu-ĭ aşà ? !...

Vasile. — Se înţelege, cum făceaŭ bătrâniĭ noştri...

Dumitru. — Dar dacă te-o vedeà cine-và, când îĭ îngropĭ, nu ţiĭ iea ca din ólă ?

Vasile. — Iĭ ţiŭ în chichiţa lădiĭ, vericule.

Dumitru. — Da, şi tot ieĭ mereŭ ca să cumperĭ: ba tutunaş, ba rachiaş, ba să facĭ vre-un cumĕtru orĭ vre-un fin, aşa-ĭ că te trezescĭ într'o di fără eĭ ?

Vasile. — Banĭ să am eŭ, că-ĭ las la oraş, la d-l Iani. Ce negustor cinstit ! Iĭ poruncesc o jumĕtate de vin şi el 'mĭ aduce o oca.

Dumitru. — Dar dacă móre, orĭ rĕmâne mofluz, te lasă chir Iani cu buzele umflate ?

Vasile. — Da dór o da Dumnedeŭ să nu maĭ fie cum cobescĭ d-ta, vecine !

Dumitru. — Bine ar fi, dar vedĭ, Dumnedeŭ dă, dar în traistă nu bagă.

Vasile. — Dar cum să fac ? Dómne-feresce-mĕ şi pe mine...

Dumitru. — Indată, vecine ! In societatea nóstră din sat se primesce orĭ-cine: copiĭ, femeĭ, bărbaţĭ. Poţĭ să puĭ orĭ-ce sumă vreĭ de la 50 banĭ lunar în sus. Casierul 'ţĭ trece în livret şi-ţĭ dă şi chitanţă. La nevoie te împrumuţĭ, cu o dobândă mică. Pentru sume maĭ marĭ decât capitalul tĕŭ, ieĭ garanţĭ. Baniĭ se păstréză şi aduc dobândă şi dobândă la dobândă.

Vasile. — Ia lasă, frate, la nevoie mĕ împrumut eŭ la un negustor din oraş. Dór nu ia cine scie ce dobândă. Numaĭ 3 leĭ la pol pe lună, şi-mĭ maĭ dă şi rachiŭ pe datorie.

Dumitru. — Gros maĭ eştĭ la cap, frăţióre. Apoĭ 3 leĭ la pol pe lună fac 36 leĭ dobândă la 20 leĭ pe un an. Iată de ce munca nóstră se duce în vînt şi nu ne maĭ plătim de datoriĭ nicĭ morţĭ.

Vasile. — Aşà o fi. Că vĕd eŭ, că am luat numaĭ 200 leĭ anţerţ la facerea caselor şi am plătit până acum 900, şi tot maĭ sunt dator. Dar, mi-e frică şi de societăţĭ, mĕ vecine. Dacă casierul papă baniĭ, ce te facĭ?

Dumitru. — Asta nu se póte întâmplà: Casierul se alege de noĭ

dintre ómenii ceĭ maĭ bogațĭ și maĭ cinstițĭ. El depune garanție. Nu póte ține în casă decât 200 leĭ. E controlat de 10 membri și pentru un ban al societățiĭ se duce la pușcărie și rĕspunde cu averea sa.

Vasile. — Sunt uniĭ dintre noĭ, carĭ n'aŭ după ce beà apă, și voĭ dațĭ mereŭ cu societatea!...

Dumitru. — Dar ia spunemĭ: Tutunul și rachiul pe ce-l cumperĭ?

Vasile. — Eĭ, 10 banĭ un pachet și 10 un rachiaș pe ḑi dór nu-ĭ lucru mare.

Dumitru. — Așà e. Dar dacă aĭ lăsà la păcatele tutunul și rachiul, carĭ nu-țĭ fac decât rĕŭ, și aĭ pune la societate 20 banĭ ḑilnic, aĭ vedé că într'o lună fac 6 leĭ, în 3 anĭ 408, în 10 anĭ 934 și în doue ḑecĭ anĭ fac un capital de 2476 leĭ. Baniĭ se înmulțesc ca șóreciĭ de repede. Numaĭ să prinḑĭ la sĕmînță. Și să nu prea aĭ pisicĭ, adecă nevoĭ multe.

Vasile. — Atuncĭ îĭ bună strânsurica. Dar ceea-ce nu intră în capul meŭ, e că la ce să strângem baniĭ toțĭ la un loc?

Dumitru. — Te voiŭ face să pricepĭ și asta, vecine. Câte degete aĭ la mâna ta?

Vasile. — Cincĭ.

Dumitru. — Ia cu'n deget banca asta.

Vasile. — Nu pot.

Dumitru. — Dar cum poțĭ ?

Vasile. — Să pun tóte degetele împreună, saŭ mâna tótă, orĭ pe amândouĕ.

Dumitru. — Apoĭ tot așà și cu societatea. Capitalul nostru póte nu ne va ajunge la o nevoie maĭ mare, și atuncĭ societatea ne dă maĭ mult cu ajutorul celor-lalțĭ societarĭ.

Ia, fugĭ repede vecine și îndreptéză peretele coșaruluĭ d-tale, că s'a cam lăsat!...

Vasile. — Singur nu pot. O să chem vre-o câțĭ-và vecinĭ să-l îndreptez.

Dumitru. — Te-am prins. Va să ḑică ceea-ce nu poțĭ face singur, cu maĭ mulțĭ în unire poțĭ. Iată rostul societăților.

Acum aĭ priceput?

Vasile. — Am priceput, vecine, mulțumesc. Și apoĭ ci-că să te maĭ ieĭ după gura lumiĭ! Mĕ pusese la îndoială uniĭ și alțiĭ dar acum să sciĭ, vecine, că mĕ duc și eŭ cu strânsurica mea la societatea nóstră din sat.

Dumitru. — Bine, Dumneḑeŭ să-țĭ ajute, să-țĭ adunĭ «*Banĭ albĭ pentru ḑile negre.*» «*Adună la tinerețe ca să aibĭ la bătrânețe.*

Să nu uițĭ că:

Munca și păstrarea sunt izvórele bogățieĭ. Să muncim dar fără preget și să punem la o parte din ceea-ce câștigăm. Să fugim de ceĭ ce ne spun că ne putem îmbogățì fără muncă și păstrare. Să nu rîvnim la bunul altuia, ci să luăm pildă de la ceĭ-ce și-aŭ făcut stare numaĭ prin muncă dréptă. *In muncă dréptă și unire stă fericirea și puterea.*

P. Chirițescu
Brăila.

La orĭ-ce înveninare de sânge, fie produsă prin mușcătură de insecte, de șarpe saŭ chiar de câne turbat, e bine să bea cel mușcat cât maĭ mult ceaiŭ de teiŭ, până vine medicul.

Teatru la sate.

La 10 Martie c., în sala teatruluĭ sătesc din comuna Cocioc, s'a dat o representaţiune de eleviĭ şcóleĭ. S'a jucat piesa d-luĭ D. Al. Timotescu, intitulată «In grădina de pomĭ». Resultatul a fost fórte îmbucurător pentru că în acéstă piesă se atrage sătenilor atenţiunea asupra uneĭ din cele maĭ bune şi folositóre ocupaţiunĭ, adecă a culturiĭ pomilor.

Domnul Ión Kalinderu, visitând teatru nostru pe ḑiua de 11 Martie, a dăruit maĭ multe tablourĭ pentru înfrumuseţarea luĭ.

Intre îmbunătăţirile ce a făcut cu asemenea ocasiunĭ, a fost şi la şcóla din Brătulescĭ, unde a dăruit pentru bibliotecă 62 exemplare din diferite scrierĭ folositóre sătenilor.

* * *

In séra ḑileĭ de 20 Ianuarie 1902, s'a organisat, în localul şcóleĭ, din Comanĭ (Olt), o serbare cu danţ, declamaţiune şi teatru, spre a se venì în ajutorul comuneĭ pentru complectarea sumeĭ, cu care să-şĭ procure un aparat telefonic, iar excedentul, de va fi, să rămână în ajutorul şcóleĭ. A asistat fórte multă lume; peste 200 persóne. Resultatul a fost fórte satisfăcător, mulţămită sprijinuluĭ ce toţĭ aŭ dat.

Societăţĭ economice la sate.

In comuna Avrămenĭ, jud. Dorohoiŭ s'a înfiinţat în ḑiua de 25 Martie a. c., o societate de economie şi împrumut cu numele «Spiru Haret».

Pe la orele 10 diminéţa, lume multă erà adunată în biserica parohială din Avrămenĭ, împreună cu învăţătoriĭ cercului cultural Mitoc. Corul şcóleĭ din căt. Adăşenĭ condus de d-l învăţător Gh. Iosif, a cântat pe 2 vocĭ Sfînta Liturghie. La finele Liturghieĭ, preotul paroh V. Teodorescu a ţinut o predică, vorbind auditorilor despre «muncă şi economie», sfătuindu-ĭ de a se adunà cu toţiĭ după améḑă la şcóla din localitate.

Pe la orele 2 p. m. lumea s'a adunat în localul şcóleĭ unde a vorbit d-l învăţător Gh. Christea, arătând scopul şi folosul societăţeĭ; a semnat 50 membri, alegênd ca preşedinte de onóre pe d-l Ministru Spiru Haret. Preşedinte activ Gh. Cristea, învăţător. Vice-preşedinte, d-l Ilie Petrescu şi casier-comptabil, preotul V. Teodorescu.

* * *

Prin stăruinţele d-luĭ: Teodor Gh. Radvan, învăţător şi I. Marinescu, proprietar, în ḑiua de 10 Martie 1902, s'aŭ pus, în comuna Buciniş, Romanaţĭ, basele uneĭ societăţĭ de economie, cu numele: «Spiru Haret». Societatea are un număr însemnat de membriĭ.

DE LA SATE

La 7 Martie c., s'a dat un bal în sala şcoliĭ din comuna Costescĭ, Argeş, în folosul întreprinderilor agricole ce învăţătoriĭ din acéstă comună şi-a propus a face cu eleviĭ lor.

Iniţiatorul a fost învěţătorul C. Glonţ, dirigintele şcolii, care ajutat de d-l M. Manolescu, prefectul judeţuluĭ, de d-l D. Pomponiu, revisor şcolar al judeţuluĭ, de d-l N. Corovian, suprefectul plăşiĭ, de d-l C. Măleanu, proprietar, etc., a putut face ca balul să fie fórte bine reuşit şi să producă suma de leĭ 350, ca care sě póte ajunge scopul dorit.

Mulţumirĭ.

Sub-semnatul, în numele şcoliĭ şi comuneĭ Intorsătura (Dolj), aduc viile mele mulţumirĭ Onor. Efor. a Spit. civile din Bucurescĭ, pentru că a dăruit şcoliĭ un dulap cu scule de traforaj şi o maşină de cusut pae de pălărie.

G. Popescu
Invěţător.

* * *

Pr. M. Popescu, parohul bisericiĭ din com. Sperietenĭ, aduce viile sale mulţumirĭ, d-luĭ administrator al moşieĭ Persinarĭ, judeţul Dâmboviţa, pentru că a cumpěrat tóte cărţile trebuinciόse bisericiĭ, în sumă de 350 leĭ.

* * *

Invěţătorul şcoliĭ mixte din comuna Carol I, jud. Constanţa, aduce căldurόsele sale mulţumirĭ d-luĭ prefect Quintescu, d-luĭ Gr. Teodossiu şi C. Negel, pentru că aŭ stăruit a se depărtà din apropierea şcoliĭ infecţiile şi murdăriile.

* * *

Primăria oraşuluĭ Huşĭ, aduce viile sale mulţumirĭ generóseĭ dómne Paraschiva Dimitrie Castroian, care a bine-voit a dăruì acesteĭ comune suma de 500 leĭ, spre a servĭ la îmbunătăţirĭ ce ar necesità spitaluluĭ de Huşĭ al căruia mare donator este şi milostivul D. Castroian defunct, şi vecĭnic pomenit pentru piósa-ĭ faptă alinătóre perpetuă a suferinḑilor.

* * *

D-l **Alexandru D. Nicolaid**, proprietar în acéstă comună, a bine voit a dona un hectar de pămînt, cu act autentic, pentru construirea unuĭ local de şcólă. Fapta acésta fiind demnă de imitat, vě rog a o pubica în revista d-vóstră.

Cu stima, **P. Predeanu**, Mischiĭ-Am.-Ocolu-Dolj.

POŞTA ADMINISTRAŢIEI

D-luĭ **Al. Aurescu**, Iaşĭ.—Vě recomandăm cărţile d-luĭ V. S. Moga intitulate: **Curs de agricultură pentru şcólele normale.** Preţul 3 leĭ, la librăria Socec şi **Alcătuirea uneĭ gospodăriĭ rurale.** Preţul 3 leĭ, la librăria Sfetea.

— **Dem. D. Stoenescu**, str. Gg. Chiţu, Craiova.—A fost luată după o revistă francesă.

— **Căpitan D. Ghiţeanu**, Coşerenĭ. Ialomiţa.—Sunteţĭ achitat pe anul V curent cu chit. 4.274.

— **G. Stoenescu**, Aluniş-Olt.— Vedeţi în No. 25 al revisteĭ, poesia: **Prin judecăţĭ.**

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucrà pentru întinderea învěţătureĭ în popor, prin tipărirea şi rĕspândirea de scrierĭ şi publicaţiĭ morale, patriotice şi de folos practic, şi pentru împiedecarea, prin tóte mijlócele legiuite, a rĕspândireĭ de scrierĭ şi publicaţiĭ imorale, saŭ cu tendinţe contrariĭ statuluĭ şi ideiĭ naţionale române.

Cotisaţia este de cel puţin *doĭ leĭ* pe an, iar pentru învĕţătorĭ, preoţĭ ruralĭ şi sătenĭ, de cel puţin *un leŭ* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întâiŭ an după primirea sa, să facă a se primì în Societate cel puţin alţĭ doĭ membri noĭ.

Cererile de înscriere, însoţite de cotisaţia pe un an, se pot adresa d-luĭ *Petru Gârbovicénu,* strada Sf. Ecaterina, Bucurescĭ.

Comitetul. *Preşedinte,* **Ioan Kainderu,** *membru al Academieĭ Române.— Vice-preşedinte,* **Sava Şomănescu,** *mare proprietar, fost senator.— Admnistrator şi casier delegat,* **Petru Gârboviceanu,** *Administrator al Caseĭ Sf. Bisericĭ Autocefale Ortodoxe Române, director al Şc. Normale a Societăţiĭ pentru învĕţătura poporuluĭ român;* — *Secretar,* **Const. Banu,** *profesor secundar şi inspector şcolar —Membriĭ,* **Spiru C. Haret,** *Ministru, profesor Univers.;* **I. Dimitrescu Procop.,** *senator şi Primar al Capitaleĭ;* **M. Vădescŭ,** *deputat, profesor universitar;* **Cristu S. Negoescu,** *profesor secundar;* **Dim. Cecropid,** *institutor, preşedinte al Societăţiĭ corpuluĭ didactic primar.* — *Censorĭ,* **Const. Alimăneşteanu,** *inginer de mine; Preotul econom* **Const. Ionescu,** *profesor secundar;* **Const. Alexandrescu,** *revisor şcolar*

Membriĭ înscrişĭ şi cotisaţiunĭ plătite (Urmare).

Ţuţuianu Bucur, institutor (Câmpu-Lung), 2 leĭ; Vlădescu I. Dumitru (Dârmănescĭ-Muscel), 2 leĭ; Filipescu Paraschiv (Pitescĭ), 2 leĭ; Muşetescu A. Mihaiŭ (Câmpu-Lung), 2 leĭ; Xenopol Alex. (Iaşĭ), 5 leĭ; Dr. C. Istrate (Bucurescĭ), 10 leĭ; Anghel Saligny (Bucurescĭ), 10 leĭ; Haşdeŭ (Câmpina), 3 leĭ; I. Bianu (Bucurescĭ), 5 leĭ; Haret Mih. C. (Bucurescĭ), 2 leĭ; Dr. Felix Iacob (Bucurescĭ), 5 leĭ; Locot.-Col. I. Gărdescu (Bucurescĭ), 5 leĭ; Ionescu Const. (Bucureşcĭ), 5 leĭ; Gr. Stefănescu (Bucurescĭ), 5 leĭ; St. C. Hepites (Bucurescĭ), 4 leĭ; Spiru C. Haret (Bucurescĭ), 60 leĭ; Ilarian Velculescu (Câmpu-Lung), 12 leĭ; Vlădoianu C., preot (Romanaţĭ), 1 leŭ; Basarabescu I. A., profesor (Ploescĭ), 4 leĭ; Rigu C., profesor (Ploescĭ), 2 leĭ; Lăzărescu G. N., profesor (Ploescĭ), 5 leĭ; Popescu Pană, profesor (Ploescĭ), 2 leĭ ; Dan D., profesor (Ploescĭ), 3 leĭ; Şuluţiu Aurel, profesor (Ploescĭ), 2 leĭ; Pişu Sabin (Ploescĭ), 2 leĭ; Dumitriu V., profesor (Ploescĭ), 2 leĭ; Andreiŭ Ión, profesor (Ploescĭ), 2 leĭ; Vlădescu Irimia, institutor (Ploescĭ), 2 leĭ; Munteanu Anastasiu, institutor (Ploescĭ), 2 leĭ ; Goroneanu I. C., mecanic (Ploescĭ), 2 leĭ; Eftimie Dima, institutor (Ploescĭ), 2 leĭ; Lupulescu I., profesor (Ploescĭ), 10 leĭ; Ión Niculescu Dacian, profesor (Ploescĭ), 2 leĭ ; I. Dem. Agran, profesor (Ploescĭ), 5 leĭ; Ludvig E., profesor (Ploescĭ), 2 leĭ; G. M. Scutaru, inginer (Buzĕŭ), 2 leĭ; Olimpiu Boiu (Bicaz), 5 leĭ ; Gheorghe Belinski (Bicaz), 2 leĭ; Nicolae Popescu (Bicaz), 2 leĭ; Gh. Pop (Bicaz), 2 leĭ; Ión Grigoriu (Bicaz), 2 leĭ; Societatea Aţa Bour (Bicaz), 10 leĭ; Părintele Vasile Mărculescu (Bicaz), 2 leĭ; Ión Corigescu (Bicaz), 2 leĭ ; Isache Bozoncă (Bicaz), 2 leĭ; Gh. C. Popovicĭ (Bicaz), 2 leĭ ; Gavril Nica (Bicaz), 2 leĭ ; Dumitru Gh. Trifan (Bicaz), 1 leŭ ; Aftanasie Ghelase (Bicaz), 2 leĭ ; Ionescu Th. (Bicaz), 1 leŭ ; Papandron Iacob (Bicaz), 2 leĭ; Popovicĭ C. Ión (Bicaz), 2 leĭ.

Numĕrul membrilor înscrişĭ cu începerea anuluĭ al II (1902) al societăţiĭ, e de 659; iar numĕrul banilor încasaţĭ de la aceştia şi de la vechiĭ membriĭ, e de 1.667 leĭ şi 70 banĭ.

(Va urma în No. viitor).

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl S-sor I. St. Rasidescu, Str. Dómneĭ 16 — Bucurescĭ.